

De Vita Et Rebus Gestis Christophori Bernardi Episcopi Et Principis Monasteriensis Decas

Alpen, Johann von

Coesfeldiae, 1694

1. Christophorus Bernardus Monasterium ingreßus. Adversa licet experiatur. Totus in Urbem benevolus. Et serio.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68495)

1657.

1.
 Princeps
 Mona-
 sterium
 ingres-
 sus.

Adver-
 sa licet
 experia-
 tur.

Introverat nunc Civitatem Christopho-
 rus Bernardus, certus in eâ perhye-
 mare, & demùm experiri, si quod
 inactenus armorum rigor negaverat, be-
 nignitate tandem vinci, vinciriq̃ fortè
 possent animi subditorum. Sed & cona-
 tum hunc successu suo brevi cariturum
 haud vanè augurabantur ij, quibus saga-
 cior mens erat. Nam tertio ab ingressu
 die libellum favore Principis editum, quod
 è civibus quosdam plus æquo tangi que-
 rerentur, lictoris manu, in catastâ concre-
 mari palàm Magistratus jussit. Quin &
 obsidionem ipsam ære pressam, additâq̃
 ejus ephemeridem typo vulgant, & hunc
 ei titulum præfigunt. *Vera descriptio*
Monasterij, Antiquissima Urbis Han-
seatica, nec non Metropolis Westphalo-
rum, à vigesima Augusti ad vigesimam
primam Octobris Anni millesimi, sex-
centesimi, quinquagesimi septimi à Re-
verendissimo & Illustrissimo Monaste-
riensis Ecclesie Episcopo, aliquorum sa-
cri Romani Imperij Electorum ac Prin-
cipum auxilio obsessa atq̃ oppugnata.
 Id tamen Christophoro Bernardo tantò
 molestius accidit, quantò dolebat mino-
 rem sui in Urbe præsentis venerationem
 haberi, & abjectius esse, non Principem,
 non Diocesis, aut Urbis, sed non secus

ac studiosè quæsità cum honoris attenua-
 tione, Ecclesiæ duntaxat Monasteriensis
 Episcopum nominari; & ipsa quoq; rerum in
 obsidione gestarum annexa descriptio haud
 obscurè sinistram post se trahebat notam
 obsidentis. Nihilò tamen minùs propo-
 siti tenax, conceptæ jam benevolentia ar-
 gumenta continuabat. Quotidie Primores
 Urbis prandebant cum eo, cœnabantque.
 Omnis sermo erat. de unâ Civitatis ac ci-
 vium salute. Non præterita tantùm æter-
 nâ debere oblivione sepeliri, sed & peren-
 ni pacto, quæ adhuc reliquæ extarent, con-
 troversias, litèsque omnes exæquari oportere.
 Nec suum etiam defore, si quod fortè cives
 perpeffi essent, damno hostimentum. Id unicè
 sibi curæ futurum. Non hæc ostentare tantùm
 contentus, quinquaginta imperialium millia
 obtulit Civitati. Et ut affectum probaret
 magis, quæ sub id in Collegiis vacabant sacerdotia,
 in Senatorum ac Civium filios largâ manu
 profundebat. Nemo sanè rerum gnarus
 inficiari potest, propiùs nunquam Principis
 animum cives possedisse. Et certè *Christophoro Bernardo*
 serium erat, Nam molestâ illâ armorum tractatione
 hæcenus confecerat parùm; potentem Batavorum
 Remp. Civitatis studiosam respiciebat, quæ
 nunquam passura credebatur, ut Urbs. vicina
 pessum iret; & quam-

*Totus in
 Urbem
 benevo-
 lus.*

Et seriò.

1657.

vis controversias ad juris decisionem rejecisset pactio *Geistana*, quod tamen eventus æquè incertus, ac longioris moræ, simulque operosus esset, ipse curarum, laborumque pertæsus, quam passim etiam suggererent amiciores, utiliore patriæ quietem faciliè præhabebat. Sed hanc Monasteriensibus sortem fata invidisse, testis est secuta Metamorphosis, non sine continuo & ingenti luctu posterorum.

1658.

2.

*Comitia
turbu-
lenta.*

Enimvero statim Comitia, quæ sub ineuntem jam annum seculi quinquagesimum octavum Monasterij agebantur, omnino turbulenta erant. *Civem* agitabant obvia ex incendiis & obsidione nuperâ jacturæ, quas nec premi sinebant perforata passim ædium profanarum, sacrarumque tecta. *Ordo Nobilis* fœderum pactiones, externi inductionem militis, rusticos in arma coactos, nova patriæ onera, insciis se, privilegiorum violationem explicabat. Adhæc nullam esse alendæ in patria militiæ necessitatem, & si quæ esset, ejus & periculi cognitionem ex decreto Cæsaris ad Ordines unâ pertinere. Et quoniam id intendebant plerique, ut Principem potestate pangendi fœderis exuerent, militiæque omni nudatum ab ausis hujusmodi in posterum coërcerent, partium fervor vix discrepabat à conjuratione manifestâ. Sed & quo major esset sua cuique sensa promendi